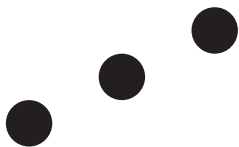

Tadeusz Hollender

Wiersze zebrane

Warszawa 2022

**CZAS, KTÓRY MINĄŁ
I INNE WIERSZE
(1936)**

Czas, który minął

Przeminął lekki czas, przeminął,
zgnieciony wagą cięższych słów,
zegary warczą złą godziną...

– Teraz, dojrzała muzo, mów.

„Marzyłem cudnie”. Obudzony
na ciemnych oknach staje wzrok,
i twardym ściany stoją pionem,
i twardo warczy godzin tok.

Z daleka młyny dudnią młodo,
parskają konie w falach łąk,
w noc białą rzeką, srebrną wodą
odpływa drżący słońca krąg.

Pod białe chmurki las się pręży,
w błękit się wpiera, tęskni las,
za lasem siny, chory księżyc
za horyzontem bladym zgaś.

Na ręce wsparty, przed ogniskiem
znów horacjański sławię wiersz,
i w samym sercu pęki iskier
o leśną modlą mi się śmierć.

Mrowisko nieba świt różowi,
spłowiło trzepotanie gwiazd...

– Muzo dojrzała, teraz powiedz,
że wiecznie mija mrok i blask.

Z dyszłem złamanym, siedmiogwiazdny
wozie, w samotny mrok się wlec!

– Uchodź, na pustkach dróg bezbrzeżnych
czyha Orionów czujny miecz.

Komu dym z ognisk powrót wróży,
a noc oddechem grozi złym?

– Teraz, dojrzała, powiedz, muzo,
że tamta noc i świt – to dym.

Gdy tam się dalej wody toczą,
i ognie palą, i noc rży,
tu wraca dym, i głupio oczom
oglądać dawny świat przez łzy.

Mrok teraz inny, noc niejasna,
a trzeba jeszcze długo biec,
dmie wiatr, i trzecia świeca zgasta,
może ostatnia z moich świec.

Nie mnie zatrzymać bieg godzinom,
gdy rośnie, grozi obcy świat,
i, muzo – czas, czas, który minął...

– Śmieszne to wiersze. Lecz z tych lat.

Przedwiośnie we Lwowie

Kiedy z daleka wieje wiatrami,
wcześniejszym słońcem sptywa różowo,
wtedy pocieszam się ulicami
– Polną, Zieloną i Czereśniową.

Chmurki wieczorem kwitną jak bukiet
pełny liliowo-żółtych kolorów,
dziewczęta sypią z szelestem sukien
zapachy kwiatów, bzów i wieczorów.

Dymy nad miastem – uliczka pusta
za miastem – w Leśnej czy w Ogrodowej...
– Pani ma dziwnie pachnące usta,
lepkie, jak krągłe pąki wierzbowe.

Płynie i śpiewa park nad głowami,
nad parkiem płyną cieniście chmury...
– nim korek słońca pryśnie do góry
sprężona wiosna musuje – nami!

Do Alaina Gerbault

Noc darła ci białe żagle,
świecił zdradliwie księżyc,
niepokój dali naglił,
kiedyś się we śnie prężył.

Czasem daleki okręt
światłami oczy otworzył,
zgarniałeś włosy mokre
i znowu – sam byłeś na morzu.

Pewnie myślałeś o Bogu,
och, miałeś czas na myślenie,
gdyś bezwietrznie, noga za nogą,
wędrował jak gwiazda w przestrzeni.

Gdy przechylony, na burcie,
w uścisku wichru namiętym,
w marynarskiej podartej kurcie
obmyślałeś swój dziwny pamiętnik.

Na Oceanie Spokojnym
coraz w innej sypiałeś przystani,
jak pątnik bogobojny
liczyłeś sznur wysp jak różaniec.